

Neurális hálók tanítása során alkalmazott optimalizáció

Háló paramétereinek tanulása

- Lényegében egy szélsőérték keresési feladat:

$$\boldsymbol{\theta}^* = \arg \min_{\boldsymbol{\theta}} \{L\{f\{\boldsymbol{\theta}, \mathbf{X}\}, \mathbf{d}\}\} = \arg \min_{\boldsymbol{\theta}} \{J\{\boldsymbol{\theta}\}\}$$

- $\boldsymbol{\theta}$: háló paramétereinek vektora
- \mathbf{X} : tanító minták bemeneteiből képzett mátrix
- \mathbf{d} : tanító mintákhoz tartozó elvárt kimenet
- $f\{\cdot, \cdot\}$: háló által megvalósított leképezés
- $L\{\cdot, \cdot\}$: úgynevezett Loss function
- $J\{\boldsymbol{\theta}\} = L\{f\{\boldsymbol{\theta}, \mathbf{X}\}, \mathbf{d}\}$

Optimalizációs algoritmusok

- Hibafelület jellege szerint:
 - **Konvex:** egyszerűbb eset – a célfüggvény konvex függvénye a keresett paramétervektornak
 - **Globális:** lassabb algoritmusok – ha nem konvex célfüggvény szélsőértékének helyét keressük
- Neurális hálók esete:
 - Nemlinearitások miatt nem konvex hibafelület
 - Általában konvex optimalizációs eljárások
 - Lokális optimumot képesek csak megtalálni
 - Mély hálóknál ez kevésbé jelent problémát

Konvex optimalizációs algoritmusok

- Továbbiakban konvex optimalizáció:
 - Iteratív algoritmusok (kivéve pár egyszerű eset)
- Iterációk során javítóirányt keresünk:
 - $\boldsymbol{\theta}_{k+1} = \boldsymbol{\theta}_k + \lambda \cdot \Delta \boldsymbol{\theta}_k$
 - $\Delta \boldsymbol{\theta}_k$ becslése $J \{ \boldsymbol{\theta} \}$ Taylor polinomja alapján
- Csoportosítás Taylor polinom fokszáma szerint:
 - 0-ad rendű: pl. Genetikus algoritmus
 - Elsőrendű: pl. SGD, Momentum, AdaGrad ...
 - Másodrendű: Newton / kvázi Newton módszerek

Newton módszer

- $J_{\boldsymbol{\theta}_0}^{(2)} \{ \boldsymbol{\theta} + \boldsymbol{\theta}_0 \} = J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \} + \boldsymbol{\theta}^T \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \} + (1/2) \cdot \boldsymbol{\theta}^T \cdot \mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_0 \} \cdot \boldsymbol{\theta}$

- $\mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}_{(i,j)} = \frac{\partial^2 J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}}{\partial \boldsymbol{\theta}_{(i)} \partial \boldsymbol{\theta}_{(j)}}$ jelöli J Hesse-mátrixát

- $\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}_{(i)} = \frac{\partial J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}}{\partial \boldsymbol{\theta}_{(i)}}$ jelöli a gradienst $\boldsymbol{\theta}_0$ -ban

- Ha $\mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}$ pozitív definit, akkor

$$\boldsymbol{\theta}^* = \arg \min_{\boldsymbol{\theta}} \{ J_{\boldsymbol{\theta}_0}^{(2)} \{ \boldsymbol{\theta} \} \} \Leftrightarrow \nabla J_{\boldsymbol{\theta}_0}^{(2)} \{ \boldsymbol{\theta}^* \} = \mathbf{0}$$

- Tehát $\boldsymbol{\theta}^* = -\mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}^{-1} \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}$

Newton módszer

- $J_{\theta_0}^{(2)} \{\theta\}$ csak approximálja J -t:
 - Viszont J θ_0 pontbeli kvadratikus közelítésének t.f.h. a minimumhelye: $\theta_0 + \theta^*$
 - Tehát $\Delta\theta = \alpha \cdot \theta^*$
 - α meghatározása line-search algoritmusokkal. Az alábbi trade-off problémát oldják meg:
 - $\left| J_{\theta_0}^{(2)} \{\theta_0 + \alpha \cdot \Delta\theta\} - J \{\theta_0 + \alpha \cdot \Delta\theta\} \right| < \varepsilon$
 - $J_{\theta_0}^{(2)} \{\theta_0\} - J_{\theta_0}^{(2)} \{\theta_0 + \alpha \cdot \Delta\theta\} > \delta$

Newton módszer

- Interpretációja:
 1. Aktuális paramétervektor környezetében egy kvadratikus felülettel közelítjük $J \{ \theta \}$ -t.
 2. Megkeressük a közelítés minimumhelyét, majd annak irányába lépünk „elegendően” nagyot.
 3. Ha nem teljesül a leállási feltétel, akkor GOTO 1.
- Előnyei:
 - Pár 10 / 100 iteráció gyakorlatban elég
 - $J \{ \theta \}$ affin transzformációjára érzéketlen

Newton módszer

- Hátrányai:
 - Minden iterációban újra kell számolni, és invertálni a Hesse mtx.-ot (mely akár $10^8 \times 10^8$ méretű):
 - Kvázi Newton módszerek ezt próbálják kikerülni
 - Batch-elt tanításhoz illeszkedik jól – túl nagy lépéseket tesz ahhoz, hogy sztochasztikus (pl. mini batch) optimalizációra alkalmas legyen:
 - Így nem is lehet jól párhuzamosítani
- Klasszikus Neurális hálóknál alkalmazható inkább (ld. Levenberg-Marquadt)

Kvázi Newton módszerek – BFGS

- A Hesse mátrix inverzét közelítik
- BFGS algoritmus ú.n. secant feltétele:
 - $\nabla J_{\boldsymbol{\theta}_k}^{(2)} \{ \boldsymbol{\theta}_k \} = \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \}$ és $\nabla J_{\boldsymbol{\theta}_k}^{(2)} \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \} = \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \}$
 - Első feltétel $J_{\boldsymbol{\theta}_k}^{(2)} \{ \cdot \}$ definíciója miatt teljesül
 - Második feltétel kifejtését követően:
$$\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \} = \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \} + \mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_k \} \cdot (\boldsymbol{\theta}_{k-1} - \boldsymbol{\theta}_k)$$
 - Tehát a secant feltétel igaz, ha
$$\mathbf{H} \{ \boldsymbol{\theta}_k \}^{-1} \cdot (\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \} - \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \}) = (\boldsymbol{\theta}_{k-1} - \boldsymbol{\theta}_k)$$

Kvázi Newton módszerek – BFGS

- Mit tudunk eddig $\mathbf{H}\{\boldsymbol{\theta}_k\}^{-1}$ -ről:
 - Szimmetrikus, hiszen szimmetrikus mátrix inverze
 - $\mathbf{H}\{\boldsymbol{\theta}_k\}^{-1} \cdot (\nabla J\{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\} - \nabla J\{\boldsymbol{\theta}_k\}) = (\boldsymbol{\theta}_{k-1} - \boldsymbol{\theta}_k)$
 - De ilyenből végtelen van – „regularizáció” kell:
 - Élünk a simasági feltételezéssel ($\mathbf{H}\{\cdot\}$ folytonos)
 - $\mathbf{H}\{\boldsymbol{\theta}_k\}^{-1} = \arg \min_{\mathbf{H}^{-1}} \left\{ \left\| \mathbf{H}^{-1} - \mathbf{H}\{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}^{-1} \right\|_F^2 \mid \dots \right\}$
- Szerencsére analitikusan megoldható

Kvázi Newton módszerek – BFGS

- BFGS frissítés tulajdonságai:
 - Ha $\mathbf{H}\{\boldsymbol{\theta}_0\}$ -t diagonálisnak választjuk, akkor $\Delta\boldsymbol{\theta}_k$ számítása $O(k \cdot \text{size}(\boldsymbol{\theta}))$ komplexitású.
 - Ehhez viszont szükség van $\nabla J\{\boldsymbol{\theta}_k\}$ -re és $\boldsymbol{\theta}_k$ -ra, minden $i = 0, \dots, k$ esetén
 - Nagyméretű problémák esetén ez már problémát jelent (memória).
 - Memória használata túl nagy:
 - Pl. $1E5$ iteráció, és $1E7$ paraméter esetén ~ 1 TB

Kvázi Newton módszerek – L-BFGS

- Belátható, hogy konvergál az optimumhoz
 - De esetenként jóval lassabban, mint a Newton módszer – tipikusan pár tíz/százezer iteráció kell
 - Skálázásra érzékeny (sok numerikus művelet)
 - Mini Batch módszerek problémásak
- L(imitált memóriahasználatú)-BFGS:
 - Bár a közelített inverz Hesse kiszámításához szükség lenne az összes addigi gradiensre és paraméterre, ezt csak az utolsó m db alapján becsli.
 - Matematikai bizonyítása a konvergenciának nincs, de praktikusán konvergens (itt már jelentősen függ a szükséges iterációk száma a változók számától).
 - Mini Batch-es tanítást ez sem igazán kedveli

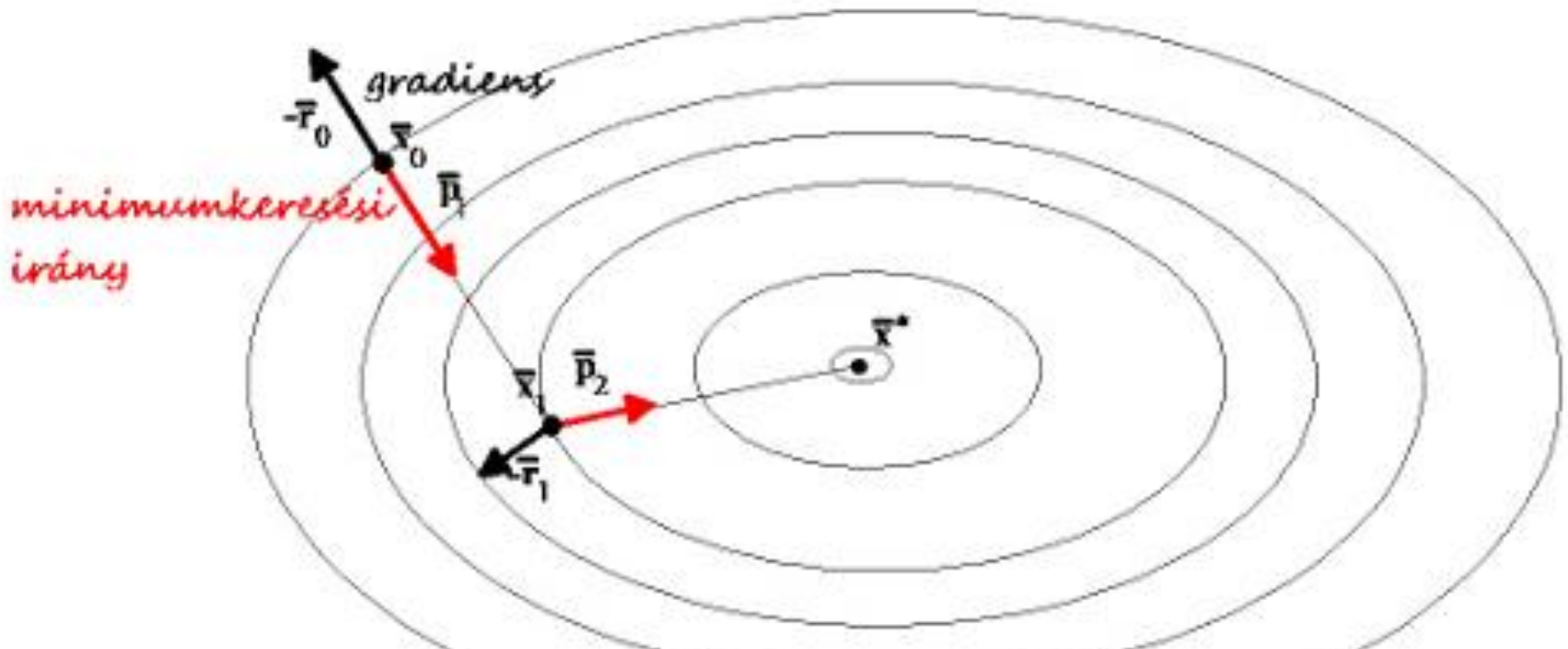
Kvázi Newton módszerek – Konjugált Gradiens módszer

- Lineáris egyenletek megoldására találták ki, most $\boldsymbol{\theta}^* = -\mathbf{H}^{-1} \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \}$ -t keressük iteratívan.
- Alapötlet – lineáris egyenlet megoldása:
 - $\alpha^* = \arg \min_{\alpha} \left\{ \left\| \mathbf{H} \cdot \left(\boldsymbol{\theta}_{k-1} + \alpha \cdot \Delta \boldsymbol{\theta}_{k-1} \right) \right\|_2 \right\}$ esetén
 - $$\Delta \boldsymbol{\theta}_{k-1}^T \cdot \left(\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_0 \} - \mathbf{H} \cdot \left(\boldsymbol{\theta}_{k-1} + \alpha^* \cdot \Delta \boldsymbol{\theta}_{k-1} \right) \right) =$$
 - $$= \Delta \boldsymbol{\theta}_{k-1}^T \cdot \mathbf{H} \cdot \left(\boldsymbol{\theta}^* - \boldsymbol{\theta}_k \right) = \mathbf{0}$$

Tehát az k -adik javítóirány \mathbf{H} feletti konjugáltja a $(k-1)$ -ediknek, azaz $\Delta \boldsymbol{\theta}_{k-1}^T \cdot \mathbf{H} \cdot \Delta \boldsymbol{\theta}_k = \mathbf{0}$

Kvázi Newton módszerek – Konjugált Gradiens módszer

- Mint lineáris egyenlet megoldó: $\mathbf{x}^* = \mathbf{A}^{-1} \cdot \mathbf{b}$

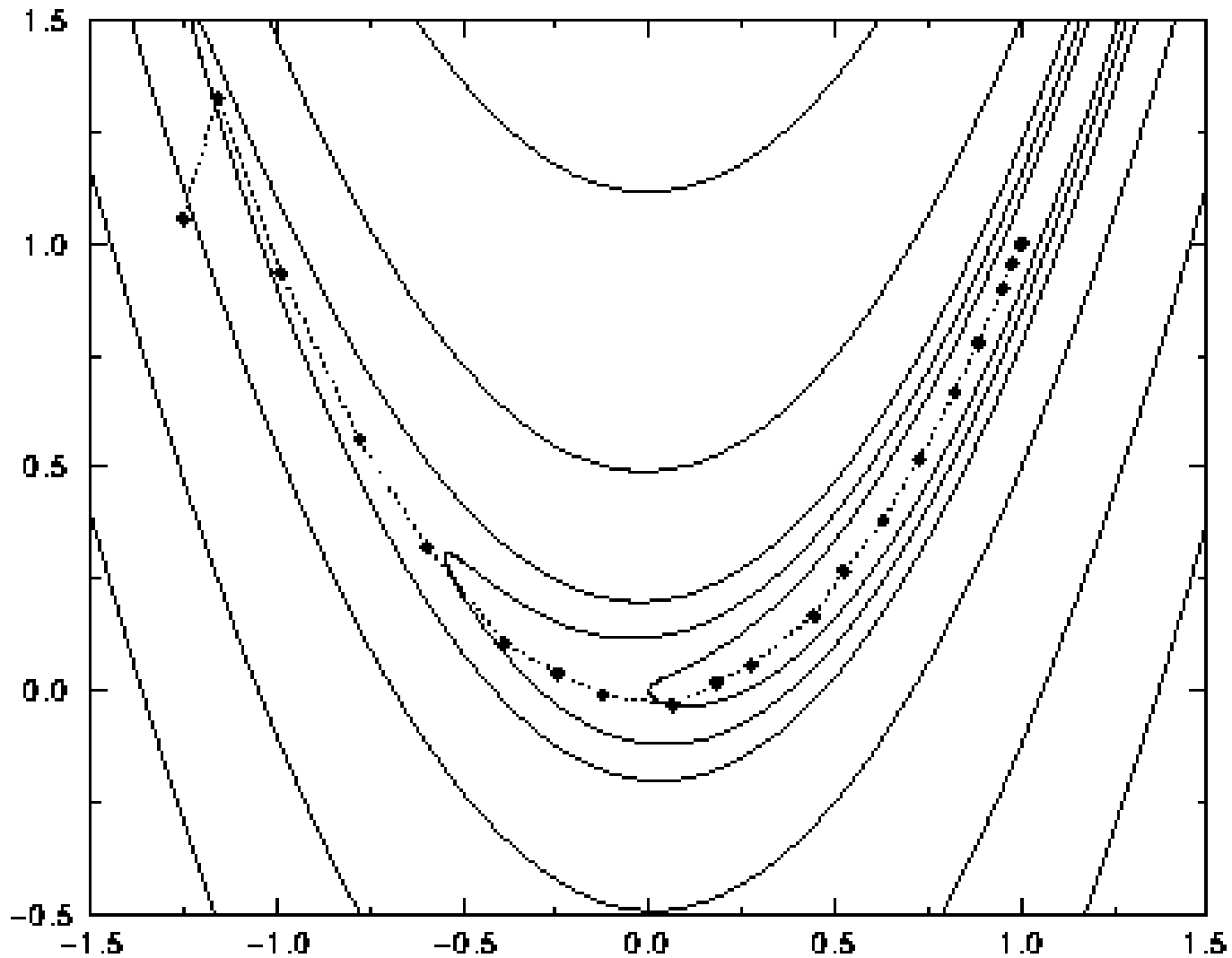

\mathbf{p}_i : i -edik keresési irány, \mathbf{x}_i : i -edik becslése \mathbf{x}^* -nak

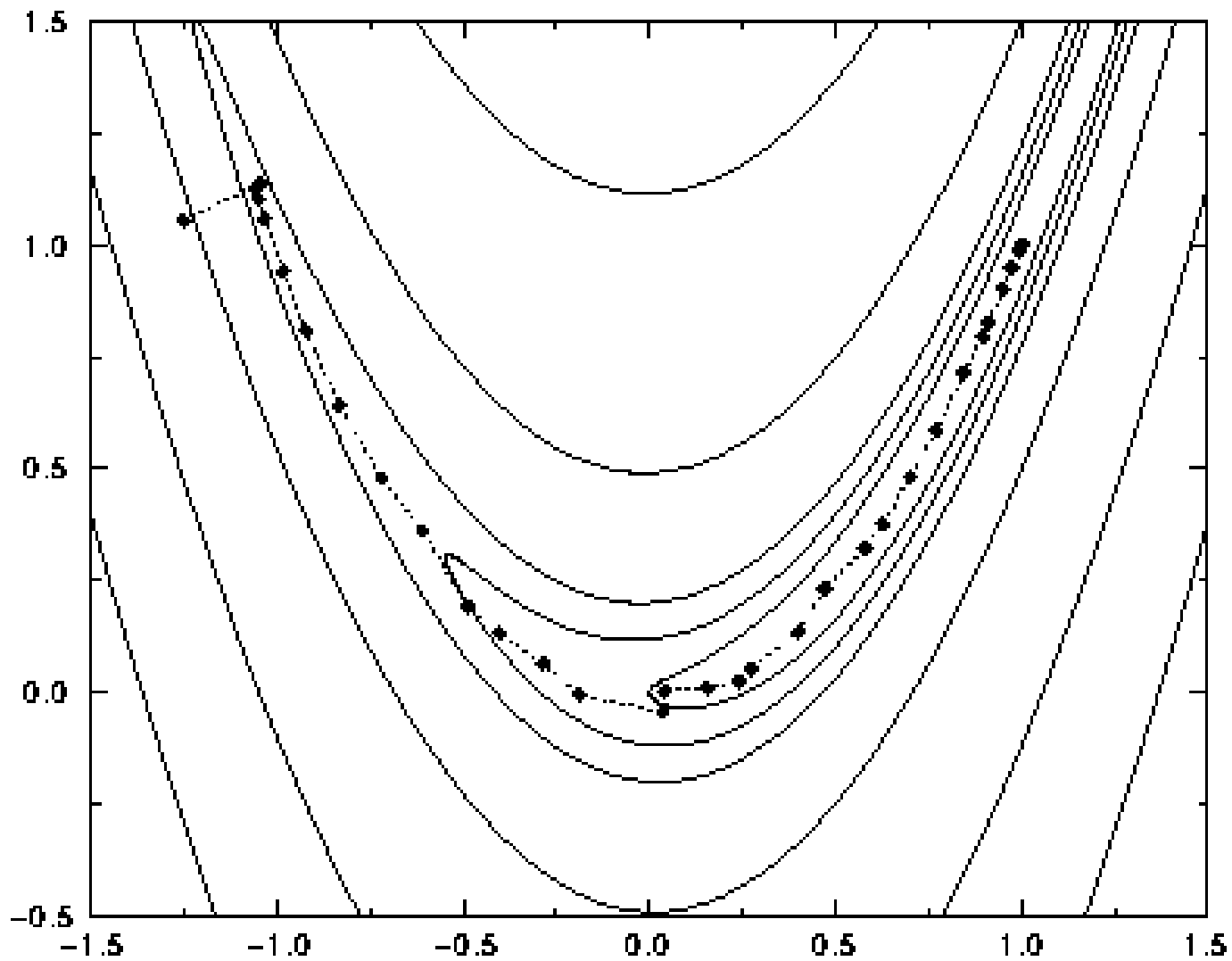
Kvázi Newton módszerek – Konjugált Gradiens módszer

- Mint veszteségfüggvény minimalizáló eljárás:
 - Aktuális pontbeli gradiensből az előző javítóiránnyal párhuzamos komponens levonva áll elő az új javítóirány: $\Delta\boldsymbol{\theta}_k = -\nabla J(\boldsymbol{\theta}_{k-1}) - \beta \cdot \Delta\boldsymbol{\theta}_{k-1}$
 - Javító lépés nagysága: $\arg \min_{\alpha} \{ J(\boldsymbol{\theta}_{k-1} + \alpha \cdot \Delta\boldsymbol{\theta}_k) \}$
 - Nem igényli a Hesse mtr. kiszámítását
- Konvergencia:
 - Nagyságrendileg Newton iterációk száma $\approx 60 \times$ változók száma iterációra van szükség

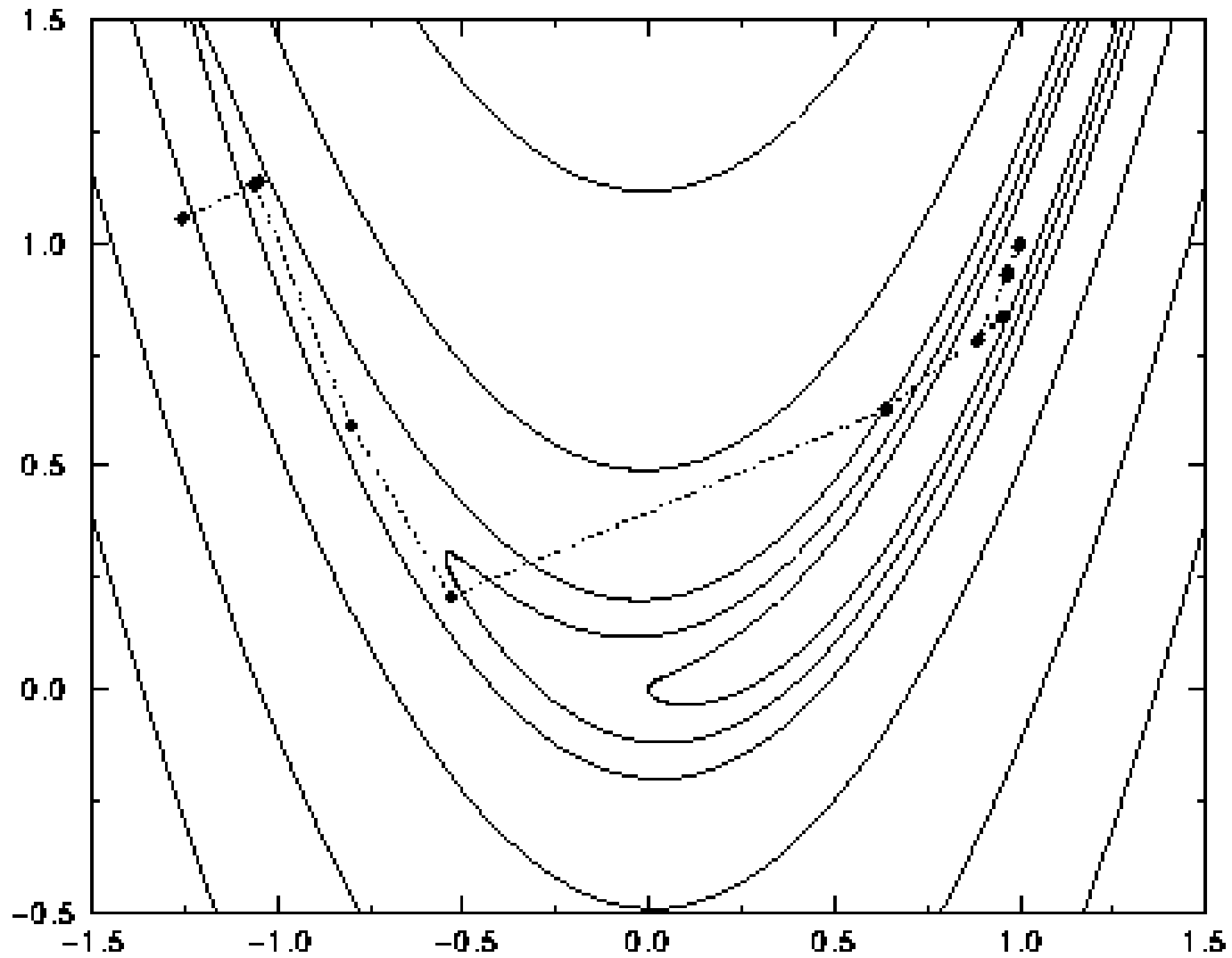
Futási példák – Csonkolt Newton

Futási példák – BFGS

Futási példák – CG

Newton / kvázi Newton módszerek

- CG-t főleg viselkedése és komplexitása miatt soroltuk ide (gyakorlatban $\mathbf{H} = \mathbf{I}$ feltételezés).
- Általában bonyolultabb iterációk:
 - De jóval kevesebb elég belőle Batch tanításnál
 - Mini-batch/ LMS esetén viszont nem éri meg
- Klasszikus neurális hálóknál fontos szerep:
 - Levenberg Marquadt algoritmus – „Newton módszer és elsőrendű módszer keveréke”

Elsőrendű módszerek

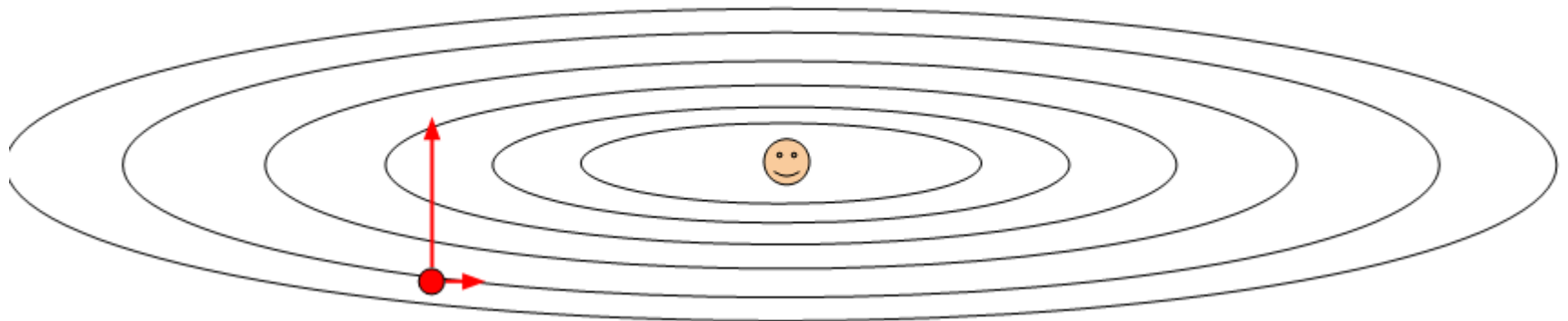
- Gradiens irányába lépnek: $\Delta\boldsymbol{\theta} = -\nabla J \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}$
- Mikor pontosabb a másodfokú közelítés?
$$\mathbf{0} = \nabla J_{\boldsymbol{\theta}_{k-1}}^{(2)} \{\boldsymbol{\theta}_{k-1} + \Delta\boldsymbol{\theta}\} \Leftrightarrow \Delta\boldsymbol{\theta} = -\nabla J \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\} \cdot \mathbf{H} \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}^{-1}$$
 - Ha $\mathbf{H} \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}^{-1} = \mathbf{I} \Leftrightarrow \Delta\boldsymbol{\theta} = -\nabla J \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}$
 - Általánosságban is igaz, hogy „minél izotropikusabb” a hibafelület, annál jobbak az elsőrendű módszerek
- Kérdés, mi a helyzet, ha $\mathbf{H} \{\boldsymbol{\theta}_{k-1}\}$ egy forgatás?

Gradiens módszer

- Gradienssel ellentétes irányba lépünk:
 - $\boldsymbol{\theta}_k = \boldsymbol{\theta}_{k-1} - \alpha \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \}$, $\alpha \in \mathbb{R}_+$ bátorsági tényező
 - Konvex függvények esetén meghatározható az α :
 - Polyak módszer : $\alpha_k = \left(J \{ \boldsymbol{\theta}_k \} - J \{ \boldsymbol{\theta}^* \} \right) / \left\| \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \} \right\|_2^2$
 - Léteznek line search algoritmusok (pl. Armijo)
 - Gyakori az $\alpha_k = \alpha_0 \cdot \beta^{k-1}$ választás (pl. $\beta = 0.99$)
- Problémás, ahol $J \{ \cdot \}$ rosszul kondicionált:
 - Pl. szűk völgyek, elnyújtott hibafelület
 - Azaz kb. ahol $\min_{\beta} \left\{ \left\| \mathbf{H} - \beta \cdot \mathbf{I} \right\|_F \right\}$ túl nagy

Gradiens módszer szemléltetés

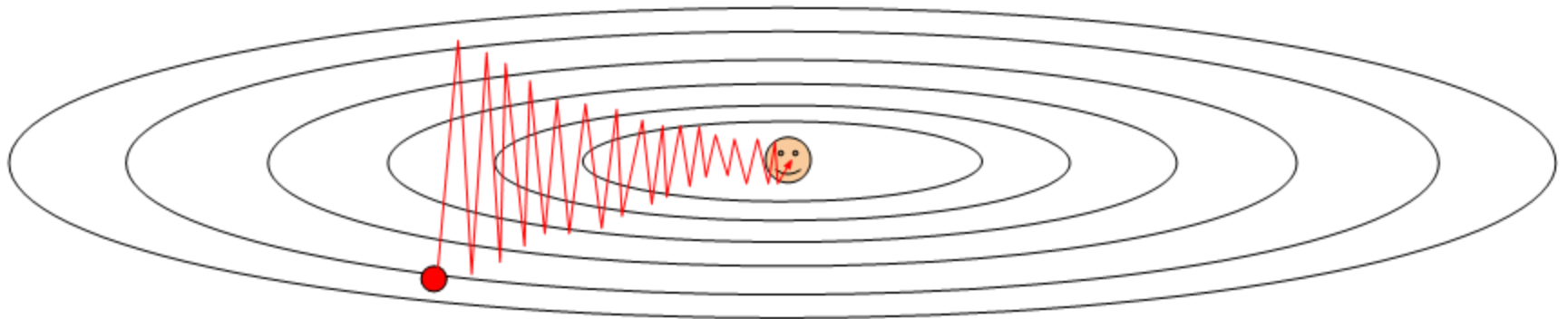
- Pl. egy vízszintesen elnyújtott, kvadratikusan $J \{ \cdot \}$

- Gradiens vektor függőleges tengelyre eső vetülete jóval nagyobb, mint a vízszintes tengelyre eső vetülete
- pedig vízszintes irányban vagyunk messze a minimumtól

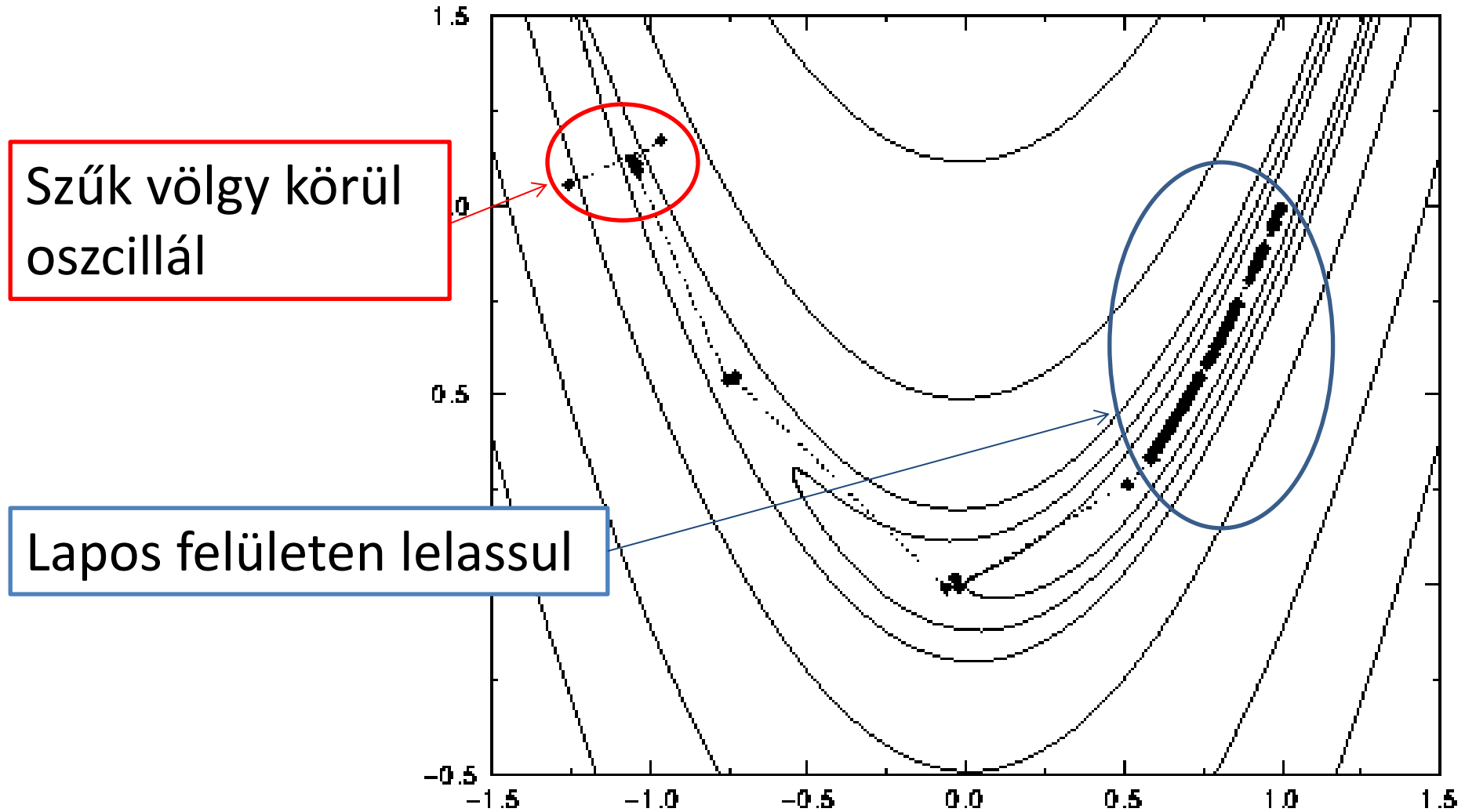
Gradiens módszer szemléltetés

- Pl. egy vízszintesen elnyújtott, kvadratikus $J \{ \cdot \}$

- Lassú, kis amplitúdójú lépések vízszintesen
- Nagy lépések függőlegesen, ami cikk-cakk jellegű becslővektor trajektóriához vezet

Gradiens módszer szemléltetés

Gradiens módszer konvergenciája

- Belátható, hogy minden esetben létezik olyan bátorsági tényező, mellyel konvergál
 - Akár fix bátorsági tényező esetén is
 - De a konvergencia sebessége nagyon függ a hiba-felülettől (ellentétben a Newton módszerekkel)
 - A paraméterter affin transzformációja érzékeny
- Jól tűri a sztochasztikus jelleget is
 - Alkalmas mini batch-re (pl. LMS)
 - 1 valószínűséggel konvergál, de jóval több lépés kell

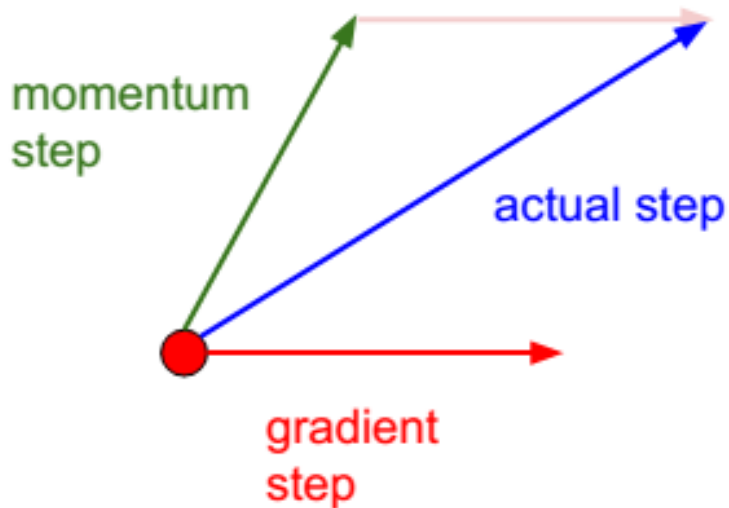
Momentum módszerek

- Első interpretáció – alul-áteresszük θ_k -at:
 - Ezzel a cikk-cakkos ugrásokat kiküszöbölhetjük
 - $\Delta \theta_k' = \beta \cdot \Delta \theta_{k-1}' + (1 - \beta) \cdot \nabla J \{ \theta_{k-1} \} \quad \beta \in (0, 1)$
 - $\theta_k = \theta_{k-1} - \alpha \cdot \Delta \theta_k'$
- Másik interpretáció – fizikai modell:
 - $\mathbf{v}_k = \mu \cdot \mathbf{v}_{k-1} - \alpha \cdot \nabla J \{ \theta_{k-1} \} \quad \mu \in (0.5, 1)$
Integráljuk a gyorsulást ($-\alpha \cdot \nabla J \{ \theta_{k-1} \}$), μ súrlódással
 - $\theta_k = \theta_{k-1} + \mathbf{v}_k$
Integráljuk a sebességet

Nesterov Momentum

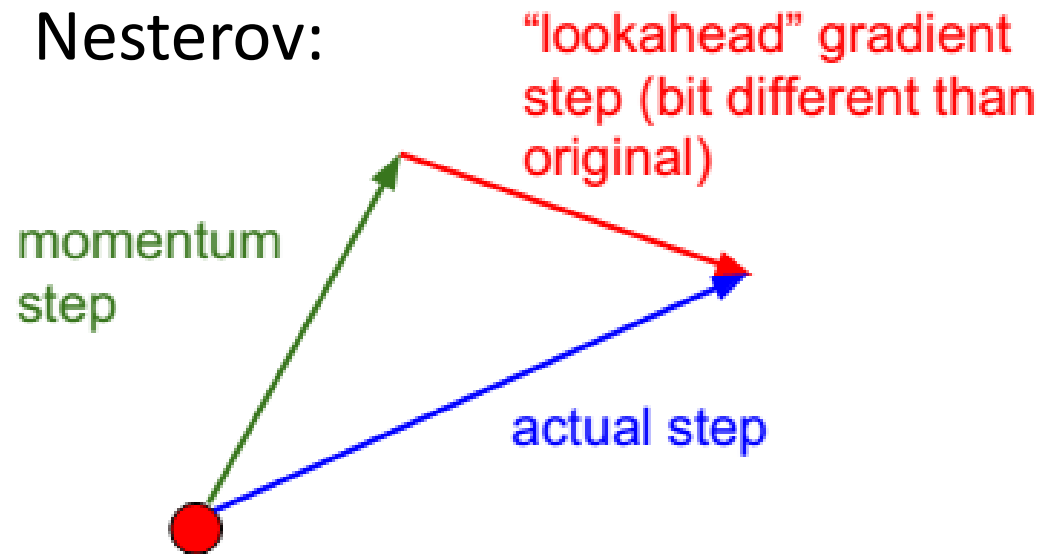
- Ha úgyis ellépünk $\mu \cdot \mathbf{v}_{k-1}$ irányba, akkor az ottani gradiens irányába lépünk tovább:

Egyszerű momentum:

$$\mathbf{v}_k = \mu \cdot \mathbf{v}_{k-1} - \alpha \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \}$$

Nesterov:

$$\mathbf{v}_k = \mu \cdot \mathbf{v}_{k-1} - \alpha \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} + \mu \cdot \mathbf{v}_{k-1} \}$$

Momentum módszerek

- Sima momentum hasonló a CG-vel:
 - Csak itt hasból választjuk α -t, μ -t
- Gyakorlatban jobbak a gradiens módszernél
 - Elméletileg ez nehezen látható be
 - A Nesterov momentum viszont elméletileg is gyorsabb a sima momentumnál
- Jellemző az állapot-trajektóriára a túllövés:
 - Nagy amplitúdójú gradiensek sokáig magukkal húzzák az azt követő javító lépéseket

Adaptive Gradient (AdaGrad)

- A hibafelület alakjához próbálunk adaptálódni / dimenzióként skálázunk:
 - k -adik lépésnél $\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_i \}$ $i = 1, 2, \dots, k - 1$ alapján becsüljük a dimenziókénti elnyújtottságot:
$$(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)} = \sum_{j=1}^{k-1} \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_j \}_{(i)}^2$$
 - Majd ezzel normálunk (elkerülve a 0-val osztást):
$$\Delta \boldsymbol{\theta}_{k(i)} = -\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \}_{(i)} / \left(\sqrt{(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)}} + \varepsilon \right)$$
 - Sok iteráció után már túl kicsik a lépések:
 - Ez sima felületeknél általában nem baj, de neurális hálókra tipikusan nem ez a jellemző

RMSProp

- Ötlet: összegzés helyett mozgó átlag alapján becsüljük a hibafelületet
 - $(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)} = \beta \cdot (\boldsymbol{\tau}_{k-1})_{(i)} + (1 - \beta) \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \}_{(i)}^2 \quad \beta \in (0, 1)$
 - Mozgó átlagolás miatt elfelejti a hibafelület távolabbi részeit
 - Ráadásul nem nő minden határon túl
 - $(\Delta \boldsymbol{\theta}_k)_{(i)} = -\nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_{k-1} \}_{(i)} / \left(\sqrt{(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)}} + \varepsilon \right)$
 - Ebből jön az elnevezésbeli RMS
 - Mély NN esetén általában jobb az AdaGrad-nál

Adaptive Momentum (Adam)

- Kombináljuk az RMSProp-ot a Momentummal:
 1. $\mathbf{v}_k = \beta_1 \cdot \mathbf{v}_{k-1} + (1 - \beta_1) \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \} \quad \beta_1 \in (0, 1)$
 2. $(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)} = \beta_2 \cdot (\boldsymbol{\tau}_{k-1})_{(i)} + (1 - \beta_2) \cdot \nabla J \{ \boldsymbol{\theta}_k \}_{(i)} \quad \beta_2 \in (0, 1)$
 3. $(\boldsymbol{\theta}_k)_{(i)} = (\boldsymbol{\theta}_{k-1})_{(i)} - \alpha \cdot (\mathbf{v}_k)_{(i)} / \left(\sqrt{(\boldsymbol{\tau}_k)_{(i)}} + \varepsilon \right) \quad \alpha \in \mathbb{R}_{++}$
- Ötvözi a két módszer előnyét:
 - Simítja a lépési irányt, mint a Momentum
 - Adaptálódik a hibafelülethez, mint az RMSprop
 - Mély hálók tanításának standard módszere

Módszerek szemléltetése

- Kvadratikus hibafelület:

<http://home.mit.bme.hu/~hadhazi/Oktatas/NN/1.gif>

- Összetettebb, konvex hibafelület:

<http://home.mit.bme.hu/~hadhazi/Oktatas/NN/2.gif>

- Nyeregpont:

<http://home.mit.bme.hu/~hadhazi/Oktatas/NN/4.gif>

- Elnyúló völgy:

<http://home.mit.bme.hu/~hadhazi/Oktatas/NN/3.gif>

Elsőrendű módszerek összegzés

- Milyen az ideális optimalizáló módszer?
 - Azon irány mentén mozog gyorsan, melyre eső gradiens vetület stabil (még akkor is, ha ez kicsi)
 - Az instabil gradiens vetületű irány mentén megfontoltabb (nagy amplitúdó esetén is)
- Különböző változatok a hibafelület lokális görbületét próbálják becsülni a gradiens vektorokból
 - Jelentős hasonlóság a BFGS / CG módszerekkel
- Sokat segíthet az előfeldolgozás – cél az izotrópia
 - Bemenetenkénti normalizálás
 - Bemenetek de-korrelációja (pl. PCA, igaz sok változó esetén nem egyszerű)

Módszerek áttekintése / osztályozása

Másodrendű ← Származtatás → **Elsőrendű**

Görbület figyelembe vétele ↑

Newton Módszer, (LM)
(Csonkolt Newton)

BFGS, L-BFGS

Konjugált Gradiens

Adam, (Adadelta),
RMSprop, Adagrad,

Nesterov Momentum
Momentum

Gradient Descent

Általános megfontolások -1-

- Klasszikus NN-ek esete:
 - Általában kevésbé „redundáns” tanítóminták
 - Egy epoch-ban minden mintát felhasználunk
 - Másodrendű módszerek jól használhatóak
- Mély NN-ek esete:
 - Sok „redundáns” tanítóminta
 - Érdeemes a mintákat mini-batch-ekre partícionálni
 - Egy partícióba kevésbé korrelált minták esznek
 - Fontos, hogy kiegyensúlyozottak legyenek a batch-ek

Általános megfontolások -2-

- Mini-batch mérete általában nagy legyen
 - Szélsőséges eset (1 minta) on-line tanulás
- Másodrendű módszerek kevésbé hatékonyak:
 - Bonyolultabb a hibafelület, kvadratikus approx.-ból származó javítóirányok csak kicsit jobbak a gradiensnél
 - Gyakorlatban tetszőlegesen kis hibát a tanítómintákon el lehet velük érni (de ez gépi tanulásnál kb. lényegtelen)
- Hibafelület alakja:
 - Lineáris neuron esetén kvadratikus
 - NN / DNN esetén lokálisan kvadratikus (Isd. RELU)

Felhasznált források

- Felhasznált források:

1. Stanford CS231n - <http://cs231n.stanford.edu/syllabus.html>
2. Denzi Yuret - Alec Radford's animations for optimization algorithms
<http://www.denizyuret.com/2015/03/alec-radfords-animations-for.html>
3. Horváth Gábor (szerk.) : Neurális hálózatok - 2.5.1 alfejezet
<https://www.mit.bme.hu/books/neuralis/ch02s05>
4. Faragó István – Horváth Róbert : Numerikus módszerek, Typotex (2013)
<http://tankonyvtar.ttk.bme.hu/pdf/30.pdf>
5. Stephen Boyd and Lieven Vandenberghe : Convex Optimization, Cambridge University Press (2009)
http://stanford.edu/~boyd/cvxbook/bv_cvxbook.pdf
6. Toronto University CSC321 – Lect6:
http://www.cs.toronto.edu/~tijmen/csc321/slides/lecture_slides lec6.pdf